

NAJSTNIŠTVO

Najstništvo se začne pri 12. letih. Otroci postanejo najstniki, začnejo se obnašati čudno do svojih sovrstnikov in do staršev. Najstniki imajo tudi svoje probleme. V času pubertete se spremeni njihov glas, dobijo mozolje, dekleta imajo menstruacijo, fantom poganjajo brki. Pravijo, da je najstništvo najlepši čas v življenju. Jaz iskreno ne razumem, zakaj mislijo vsi tako.

Lahko se pridružijo družbenim omrežjem, kot so Instagram, Facebook, Snapchat itd. Začnejo se pogovarjati preko spleta s sovrstniki, saj mislijo, da se je tako lažje spoprijateljiti z ljudmi. Ampak ni, ker nikoli ne veš, kdo je tista oseba na drugi strani zveze, ali je res oseba, za katero se predstavlja. Mogoče je tista oseba čisto drugačna kot ti, samo se izdaja se za takšno kot si ti. Seveda se naivno zaupaš drugi osebi, vse ji poveš o sebi, ti pa v bistvu o njej ne veš ničesar. Ne veš, koliko je stara, kako izgleda, s čim se ukvarja v svojem »življenju«. Vse je lahko le igra, za katero se skriva prava nevarnost.

Moje mnenje o najstništvu je čisto drugačno. Pojdimo ven, družimo se z ostalimi, saj ne vemo, kaj bo čez par let, mogoče bo tako kot zdaj, da bomo zaprti v hiše. Ne moremo nikamor. Starše razumem, da se bojijo za svojega otroka, ne vedo, kaj dela, ali se drogira ali kadi, mogoče pije alkohol ali kaj drugega, kar je nevarno za mladostnike. Pasti so vsepovsod. Toda, če so otroka dobro vzgojili, se nimajo česa bati. Če želijo ohraniti dober odnos s svojimi otroci, se naj z njimi pogovorijo, toda morajo jim pustiti razmišljati z lastno glavo, sprejemati svoje odločitve in se učiti iz lastnih napak. Meni starši zaupajo, saj vedo, da ne bom delala neumnosti. Brez skrbi mi pustijo ostati tudi dlje na rojstnodnevni zabavi, če si tega zaželim.

Najstniki se zavedamo, kateri osebi lahko zaupamo in kateri ne. Po mojem mnenju imamo že vsi najstniki izkušnje s tem. V zadnjem enem letu se še bolj zavedamo, kdo so naši prijatelji, komu lahko zaupamo in komu ne. V času epidemije niti nimamo socialnih stikov, toda vsaj eni osebi se moraš zaupati. Včasih se sprašujem, če ne bi smela. Kaj, če se skregam s to osebo in izda mojo skrivnost celemu širnemu svetu? Saj če jo izda celotnemu razredu, bo že to dovolj. Tega si res ne želim.

Vsak se malo boji, da nima dobrih, zaupanja vrednih prijateljev, da bo zapadel v neko slabo družbo, člani katere se ukvarjajo z ilegalnimi rečmi, npr. drogami. Najbolj pa se starši bojijo tega, da se to res lahko zgodi, ko postanemo srednješolci. Zapustili bomo toplo gnezdo in odšli v neznana mesta, npr. lahko se šolamo v Mariboru ali Ljubljani, če pa ostanemo v Murski Soboti, se jim zdi, da bomo varnejši. Vsakič, ko bomo šli na avtobus ali na vlak, nam bodo rekli: »PAZITE NASE«. Dovolj je, da samo enkrat nastane problem, lahko pride zelo hitro, česar si nihče ne želi. Doma, ko grem s psom na sprehod, mi vedno rečejo, da ne razumem zakaj, ampak naj pač ostanem blizu doma, naj ne grem v drugo mesto ali v drugi kraj. Ampak da bom to razumela čez par let.

Vsak najstnik si želi odraslo življenje, toda šele ko bomo zares vstopili v ta del življenja, se bomo zavedali, da moramo v službo, služiti denar zase, za svojo družino, saj nas ne bodo starši celo življenje preživljali. Preden odrastemo, moramo začeti bolj »odraslo« razmišljati. Potem pa si bomo rekli, zakaj nismo več najstniki, kako lepo in brezskrbno je bilo takrat. To

velikokrat slišim od odraslih oseb in vedno mi govorijo: »DOKLER SI MLAD ISKORISTI SVOJE ŽIVLJENJE, SAJ ŠELE KO BOŠ ODRASLA, SE BOŠ ZADEVALA, KAJ ŽIVLJENJE JE.«

Tako da tudi jaz sporočam najstnikom, da dokler smo mladi, izkoristimo svoje življenje in bodimo iskreni s svojimi starši, čeprav se včasih skregamo zaradi tega, toda menim, da nam starši le želijo dobronamerno pomagati in nas obvarovati pred vsem hudim.